

1 s k y r i u s

– Nekantrauju sužinoti, kada mano tėtis ir tavo mama ryšis žengti kitą žingsnį.

Aš užspringau pieniška mačia ir nevykusiai stengiausi suturėti kosulį. Dona tuoj pat tai pastebėjo ir puolė daužyti man per nugarą, geriau nepasidarė, tik pradėjau dar labiau kosėti. Vaikinas, einantis priešais, atsigręžė. Pamatęs, kad tuoj galiu uždusti, suraukė kaktą ir pagreitino žingsnį stengdamasis kuo labiau nutolti nuo mūsų.

– Ką? – sukarkiau, vos tik atgavusi kvapą.

– Mūsų tėvai, – iš lėto pakartojo Dona ir nuvėrė mane nepatikliu žvilgsniu tarsi abejotų, kalbėjau rimtai ar grynai retoriškai. – Ar nemanai, kad jų santykiai stačiai puikūs?

Vėl pajutau poreikį atsikosėti, bet susivaldžiau, tik tvirčiau sukandau dantis ir pasitaisau ant peties kabantį krepšį.

Mano mama ir Donos tėtis jau devynis mėnesius buvo tvirta pora. Bet net jei jie puikiai sutarė ir vis dar jautėsi drauge laimingi, aš nepritariau Donos optimizmui. Netikėjau, kad jų santykiai tvirti, nors ir kaip dėl to buvo gaila. Gal Stenlis ir nebuvo šiknius kaip kiti vyrai, su kuriais lig šiol bendravo mama, bet jos meilės istorijos greitai baigdavosi. Tereikėjo kiek palūkėti.

– Atrodo, nesi itin susižavėjusi, – monotonišku balsu tarė draugė.

Pašnairavau į ją ir susimąščiau: nuostabu, kad vos per devynis mėnesius mes viena kitą puikiai pažinome. Jei vienai iš mudviejų kas nors spausdavo širdį arba nesisekė, kita paprastai iškart tai pajusdavo, tarsi būtume drauge augusios seserys. Nors buvom visai nepanašios į seseris. Dona – kaštoninių plaukų ir rudų it stirnos akių, o aš dervos juodumo plaukais ir šaltomis žydromis akimis, paveldėtomis iš savo biologinio tėvo.

– Žinoma, labai smagu, kad jiedu laimingi, – atsakiau kiek padelsusi.

Ir tyliai sau spėlioju, kada visa tai baigsis. Mudvi su mama turėjom pernelyg daug paslapčių, kurių niekam, netgi Edvardsams, negalėtume atskleisti. Ir visai nesvarbu, kaip karštai mama mylėtų Stenlį, kad ir kokie stiprūs saitai sietų mudvi su Dona.

– Vadinas, duodi tėčiui savo palaiminimą? – niekaip neatstojo Dona.

Vidury tako į centrinį universiteto pastatą staiga sustojau.

– Kam reikia mano palaiminimo?

Dona atsisuko į mane, bet nė nesulėtino žingsnio. Ji ėjo atbulom abiem nykščiais įsikibusi į kuprinės diržus.

– Na, kad tęstų, ką lig šiol darė. Manau, jis bijo, kad mane apleidžia. Norėčiau jį padrąsinti ir parodyti, kaip mes džiaugiamės jais abiem.

Išnirau iš sąstingio ir nusivijau Doną. Tą akimirką, kai prisivijau, ji kluptelėjo, čiupau už rankos, kad nepargriūtų.

– Tik nebūk tokia nusiteikusi prieš meilę, – atgavusi pusiausvyrą pareiškė ji ir stumtelėjo mane petimi.

– Nesu nusiteikusi prieš meilę, – atkirtau.

Tik man ne itin sekėsi meilėje, ir nereikia. Tikrai nereikia, ypač kai visą gyvenimą stebėjau, ką meilė nuolat krečia su mano mama. Aš, žinoma, džiaugiausi, kad ji su Stenliu laiminga. Bet buvo daly-

kų, kurių Dona apie mane nežinojo, o jos tėtis nežinojo apie mano mamą, ir kad aš nė neįsivaizdavau, kokiū būdu šie santykiai galėtų tapti ilgalaikiai.

– Tada sakykim truputį kitaip, – pamąščiusi prabilo Dona. – Tarkim, kad tu nesi uoli romantikos gerbėja.

– Nesu? – ironiškai paklausiau ir atsargiai gurkštelėjau savo pieniškos mačios.

– Aš gerai prisimenu, kokius komentarus parašei apie „About Us“.

Man vos pavyko nuslėpti šypsena. Dona buvo meilės romanų autorė. Kadangi studijavau literatūrą ir mamos darbe buvau išmokusi dirbti su tekstu, Dona manęs paklausė, ar galėčiau įvertinti jos kūrinį. Jos didžiuliam nusivylimui pirmiausia atkreipiau dėmesį į siužetinės linijos trūkumus, o ne į romantiką.

Pašnairavau į ją ir pastebėjau liūdesį akyse. Tą pat akimirką mane ėmė graužti sąžinė. Juk vien dėl to, kad mano mamos meilės nuotykių praeityje visada sukeldavo problemų, neturėčiau lieti ant Donos savo apmaudo. Tad susiėmiau ir nusišypsojau jai.

– Tu teisi.

Dona atsakė šypsena.

– Aš visada teisi, – ji gurkštelėjo kavos. – Mes su tėčiu rytoj susitinkam Kepsnių namuose. Tada ir pasakysiu, kaip mes džiaugiamės, kad jiems gerai sekasi. Nenoriu, kad jis per daug rūpintųsi.

– Panašu į gerai sukurptą planą, – užsiverčiau ir vienu gurkšniu ištuštinau savo arbatos puodelį. Paskui daugkartinį puodelį įkišau į šoninę kuprinės kišenę.

– Manau, netrukus ir man reikėtų įsigyti tokį, – susimąščiusi pratarė Dona. Ji įsmeigė žvilgsnį į kišenelę, kurioje pūpsėjo mano puodelis, paskui nukreipė į savąjį popierinį.

– Užsisakiau jį vienoje internetinėje svetainėje, kurioje tuos daugkartinius puodelius galima apipavidalinti pačiam. Galėtume ant jų išspausdinti knygų reklamą arba ką kita, – pasiūliau.

Dona suraukė nosį.

– Nesu įsitikinusi, kad norėčiau po universitetą vaikštinėti su puodeliu, ant kurio pavaizduotas nuogas kūnas.

– Eik jau, studentų miestelyje esu mačiusi gerokai skandalingesnių dalykų, – atšoviau ir kuo nepastebimiau žvilgtelėjau į laikrodį.

Po galais.

Dar nė karto nepasirodžiau kūrybinio rašymo dirbtuvėse taip vėlai. Širdies gilumoje pajutau nusivylimo dūrį. Šio trečiadienio viltys žlugo. Jau buvo žlugusios tada, kai Dona paklausė, ar norėčiau prieš mokslus išgerti kavos. Paprastai į dirbtuves ateidavau penkiolika minučių anksčiau, o kartais dar anksčiau.

– Nebėk taip. Mano kojos trumpesnės už tavąsias, – sušvokštė Dona mums kopiant laiptais pagrindinio korpuso link.

– Visiška netiesa. Esu už tave aukštesnė vos per plaštaką. Be to, nenoriu pavėluoti.

Dabar jau ji pažiūrėjo į savo mobilųjį.

– Greit dvylika. Tarsi Nolanui rūpėtų, jei keliomis minutėmis pavėluotume.

– Net jei puikiai su juo sutariam, tai nesuteikia teisės tuo naudotis, – tariu ir nesulėtindama tempo atidariau priešais Doną duris.

– Tu teisi. Tikriausiai esu truputį išlepusi.

Mudvi drauge įžengėm į vestibulį, Dona pasakojo apie Spenserio planuojamą šventę, o aš stengiausi nekreipti dėmesio į kylantį nerimą, kuris, artėjant prie auditorijos, vis stiprėjo. Vogčiomis brūkstelėjau sau per plaukus tikėdamasi, kad garbanos neišsidraikė. Paprastai prieš įeidama žvilgteliu į veidrodėlį, bet taip anksti atėjus šalia nebūna Donos.

Nedelsdama paspaudžiau durų rankeną ir žengiau vidun. Trys kursiškai jau buvo auditorijoje, sėdėjo ant grindų sukryžiaavę kojas ir pasidėję bloknotus ant kelių. Mano žvilgsnis trumpam nukrypo į juos, paskui į auditorijos priekį.

Dėstytojo pultas, užverstas įvairiaspalviais popieriais, pieštukais ir knygomis, buvo vienintelė netvarkinga vieta patalpoje ir puikiai tiko žmogui, valdančiam šį chaosą.

– Sveikas, Nolanai, – tarė Dona.

Nolanas pakėlė akis nuo knygos, į kurią dar prieš kelias sekundes gilinosi. Dantimis buvo sukandęs raudono rašiklio galiuką. Akimirką atrodė sutrikęs, tarsi ištrauktas iš kitos realybės ir netikėtai nuleistas į mūsiškę. Pirmiausia pažvelgė į Doną, tada žvilgsnis nukrypo į mane. Jis nusišypsojo. Paskui nuleido rašiklį, pažiūrėjo į laikrodį virš mūsų galvų ir atsilošė kėdėje.

– Jums pasisėkė, – jo šypsena nenublanko.

– Mes itin punktualios, – atsakė Dona.

Nolanas kilstelėjo antakį.

– Dar minutė ir būčiau pasiuntęs atnešti man riestainio.

Šis grasinimas sukėlė auditorijoje juoką. Dona taip pat nusišypsojo – nors mes žinojom, kad grasinimas nebuvo ištartas juokais.

Nolano dėstyimo būdas... neįprastas. Jis žiūri į savo studentus ne iš aukšto, bet kaip į draugus, su kuriais gali dalintis savo didžiausia aistra. Jis visada gerai nusiteikęs, kupinas energijos, o jo paskaitos nepalyginamos su jokiais kitomis, kurių man teko klausytis šiame universitete.

Pradėkime nuo fakto, kad mes į jį privalėdavome kreiptis vardu, ką jau kalbėti apie neįprastas nuobaudas už neatliktas namų užduotis arba vėlavimą bei apie paskaitas, kai turėdavom sėdėti ant grindų, stalų arba studentų miestelio vejos. Nolanas visuomet mus stebindavo. Tokios pat netikėtos buvo ir jo aptariamose temose. Kad ir koks atsipalaidavęs atrodydavo, jo skiriamos užduotys būdavo labai prasmingos ir iš dalies skausmingos. Aš ne sykį susimąščiau, kodėl jis parinkdavo būtent tokias temas.

Nolanas mane žavėjo. Jis buvo mįslė, kurią troškau įminti, todėl nekantriai laukdavau trečiadienių, kai įžengsiu į šią auditoriją.

Atsisėdau šalia Donos ant grindų, grįžtelėjau atgal, paskui pažiūrėjau į priekį, Nolanas uždengė rašiklį dangteliu ir padėjo ant pulto.

Jo veidas buvo toks pat neįprastas kaip ir jis – švelnus ir drauge kilnus, pilkomis akimis ir visada mažlia raukšlele ties burna. Pusilgius tamsiai geltonus plaukus dažniausiai surišdavo į uodegą, kuri jam tiko kaip nė vienam kitam vyrui. Lengvas barzdos šešėlis suteikė veidui atšiaurumo, kontrastuojančio su jo švelniu būdu ir malonia šypsena.

Iš lėto nunėriau akis žemyn ir atsisėdau tiesiau, kad įsižiūrėčiau į logotipą ant jo marškinėlių. Paprastai, atėjusi į trečiadienio dirbtuves, pirmiausia pažiūrėdavau į užrašą, mat Nolanas mėgo bet kokių gerbėjų marškinėlius. Kaip tik tą akimirką jis truputį atsilošė ir kilstelėjo rankas virš galvos. Juodi marškinėliai įsitempė ant krūtinės, piešinukas vaizdavo spalvingas šviesų giriandas, po kuriomis rikiavosi raidės. Vos nenusišypsojau. Namie turėjau panašius marškinėlius, nes žavėjaisi „Stranger Things“* serialu. Permečiau akimis visas raides, kol nepažiūrėjau žemyn. Jei mūsų nebūtų skyręs pultas, galėčiau pamatyti net ruoželį pilvo odos. Vos tik kilus šiai minčiai, sudraudžiau save.

Vėl pakėliau akis – ir sustingau. Nolanas it klausdamas žiūrėjo tiesiai į mane. Mano skruostus tuoj pat užliejo išdavikiškas raudonis, ir aš taip skubiai pasukau galvą į šalį, kad vos nepasitemčiau sprando.

Kodėl taip džiaugiuosi trečiadienio dirbtuvėmis – paslaptis, kurios niekada nesužinos nei Dona, nei koks kitas šios planetos žmogus.

* „Keisti dalykai“ – kino kompanijos „Netflix“ siaubo mokslinės fantastikos serialas. (Čia ir toliau – vert. past.)

2 skyrius

Kaip tik triūšiau prie sumuštinių keptuvo, kai suskambo mobilusis. Sutrikusi žvilgtelėjau į ekraną ir pamačiau mamos vardą. Keista. Paprastai trečiadieniais mes niekada nesusiskambinam, nes ji lanko jogos užsiėmimus ir turi begalę užduočių. Priglaudžiau telefoną prie ausies.

– Sveika, mama, – tariau ir laisva ranka atidariau keptuvą. Jame gaminau patiekalą, kurį mokėjau paruošti tobulai – sumuštinį su sūriu. Viskam kitam man stigo gebėjimų ir motyvacijos. Kai kurie žmonės turi talentą ruošti valgi, pavyzdžiui, mano beveik įsėsėre Dona. Kiti priversti pasitenkinti studentų valgykla, gatavais patiekalais ir paruoštais sumuštinių keptuve. Aš buvau viena iš tų kitų.

– Sveika, mieloji, – atsiliepė mama. – Kaip tau sekasi? Kaip praėjo tavo diena?

Suraukiau kaktą ir uždariau keptuvą.

– Man einasi gerai. Trečiadienis – mano mėgstamiausia diena. O tau?

– Aš... – krenkštelėjo ji. – Aš šiandien sulaukiau blogų žinių iš leidyklos.

Pajutau, kaip pagreitėjo pulsas.

– Ar jie tave atleido?

– Ačiū Dievui, neatleido. Bet mažina atlyginimus. Nuo dabar dirbsiu mažiau valandų per savaitę.

Tyliai nusikeikiau. Mama dalykinės literatūros leidykloje turėjo puikų darbą, bet kai kuriais mėnesiais vis tiek stigidavo pinigų. Studijoms Vudshile mes buvome paėmusios kreditą, o namas, paveldėtas iš senelės, buvo jau daugiau nei penkiasdešimties metų ir reikalavo nemažų išlaidų bent jau būtiniausiam remontui.

– Kiek valandų tau sumažino? – paklausiau ir pirštais tvirtai įsikibau į stalviršio kraštą.

– Nesuk sau galvos, kaip nors išsiversime. Tik norėjau tau pasipasakoti. Aš manau... – pajutau, kad jai sunku ištarti tuos žodžius. – Manau, būtų gerai, jei Vudshile pasidairytum kokio papildomo darbo. Dėl visa ko.

– Žinoma, pasiieškosiu, mama, – tuoj pat tariau.

Įsivyravo tylą. Pagaliau ji kostelėjo.

– Mieloji, taip neturėtų būti, – sukuzdėjo. – Tu turėtum visapusiškai sutelkti dėmesį į studijas, o ne per mane ieškoti darbo.

– Seniausiai tau sakiau, kad man nesunku susirasti darbą, – pasistengiau kalbėti kuo švelnesniu balsu, kad dar labiau jos nesujaudinčiau. Ir mažiau, ar tik ji ko nors nenutylėjo, galbūt jai gresia atleidimas.

– Aš taip laikiu, kada visa tai baigsis ir mudvi galėsime imtis didžiojo plano, – atsiduso mama.

Prisiverčiau sumurmėti kažkokį pritariamą garsą ir nusišypsoti, net jei mama negalėjo manęs matyti. Nematė ji ir nurasojusio mano sprando.

Kiek ją prisimenu, mama visada svajotojo įkurti nuosavą literatūros agentų kontorą, o mane ketino padaryti savo partnere. Anksčiau po pamokų visuomet lankydavausi mamos leidykloje, valandų valandas sėdėdavau greta jos prie rašomojo stalo ir mokiausi dirbti. Tiek leidykloje, tiek namie mes skaitydavome rankraščius, verti-

nom juos, taisēm ir diskutavom apie autorių stipriąsias ir silpnąsias puses bei jų galimybes. Mano uolumą ji laikė rimtu susidomėjimu šiuo darbu, tad išrūpindavo ne tik vasaros praktiką kitose leidyklose, bet ir kūrė planus man baigus studijas drauge įkurti literatūros agentų kontorą ir taip įgyvendinti savo gyvenimo svajonę.

– Atleisk man, mieloji. Žinau, kad tai neįeina į mūsų planus, – tęsė mama pažadindama mane iš minčių.

– Nesirūpink. Rasiu papildomą darbą, – pasakiau norėdama ją nuraminti.

– Puiku, dėkoju, – mama kalbėjo dirbtinai linksmu balsu.

Aš suraukiau kaktą.

– Mama, ar tikrai viskas gerai? – paklausiau. – Gal man rytoj atvažiuoti?

– Ne, ne. Esu tik truputį sutrikusi, šiandien darbe buvo tikras pragaras. Ir nors tenka atsitraukti per žingsnį, vis tiek esu tvirtai nusprendusi, kad tau baigus studijas įsteigsime savo agentūrą.

Įtemptai ieškojau, kaip nusukti pokalbį nuo mano neišvengiamos profesinės ateities ir atsikratyti minčių apie netrukus užklupšiančius piniginius sunkumus.

– Kaip sekasi Stenliui? – pasiteiravau.

– Stenli, mielasis, Everlė klausia, kaip tau einasi, – girdėjau, kaip Stenlis garsiai atsakė, paskui mama sumurmėjo: – Gerai, dėkoju, kad paklausei.

– Ar jis pas mus?

– Taip, – kiek padelsusi tarė.

Man užspaudė gerklę. Stenlis bemaž geriausias draugas, kokį mama kada nors turėjo, bet aš vis tiek niekaip negalėjau atsikratyti mane slegiančio susirūpinimo.

– Ar jis dažnai lankosi? – tyliai paklausiau.

Mama neatsakė, ir jos tylėjimas nemalonų jausmą dar paaštrino. Beviltiškai knisausi atmintyje ieškodama tinkamų žodžių.

– Saugok save, mama, – pagaliau ištariau.

Ji atsiduso.

– Everle.

– Aš tik nerimauju dėl tavęs.

Šis jausmas taip giliai manyje įsišaknijęs, kad negalėjau įsivaizduoti savo gyvenimo be jo. Taip, Stenlis buvo malonus žmogus. Jis vienas išaugino Doną, ši paveldėjo jo malonų būdą ir nuoširdumą, bet mama vis tiek turėtų būti atsargi. Stačiai turėjo ir viskas.

– Neverta dėl manęs nerimauti, – pasakė mama.

Bet aš nerimauju, – norėjau atsakyti, bet nutylėjau. Tyla užsitęsė, ir tapo nesmagu. Sukau galvą ieškodama temų, kad išsklaidyčiau kilusią įtampą ir panaikinčiau nemalonų mūsų praeities prieskonį, bet nepavyko.

Išgelbėjo užsidedusi maža mėlyna keptuvo lemputė.

– Turiu baigti, vakarienė gatava.

– Ar paruošei ką nors gardaus? – paklausė mama. Fone vėl pasigirdo Stenlio balsas. Širdis pradėjo plakti sparčiau.

– Taip, – nejučia sumelavau. Retkarčiais mane baugino, kaip lengvai ištardavau melą. Nors ko stebėtis, juk daugybę mėnesių buvau priversta meluoti.

– Neužmiršk, kad šeštadienį pietaujame drauge, – priminė mama.

– Jau užsirašiau kalendoriuje.

– Puiku, – ji vis dar delsė tarsi bandydama telefonu išgirsti mano mintis. – Nesirūpink. Mes įveiksim visas kliūtis.

– Įveiksim, mama, – atsakiau, nors nerimas stačiai liete užliejo. Dabar man labiausiai norėjosi šokti į Portlando autobusą ir atsidurti pas ją.

– Iki, mieloji, – pasigirdo bučinuko garsas, aš taip pat pakštelėjau į orą ir nutraukiau pokalbį.

Kurį laiką spoksojau į virtuvės stalviršį. Iš atminties ėmė kilti prisiminimai. Stipriai užsimerčiau ir priverčiau juos panirti į mano sąmonės gelmes. Virpančiais pirštais iš šaldytuvo išsiėmiau die-

tinės kolos ir sudribau ant smėlio spalvos krėslo, stovinčio mano mažulyčiame kambarėlyje.

Gurkštelėjau kolos ir nukreipiau žvilgsnį į apsilydžiusį sumuštinio sūrį. Akimirksniu alkis, lig šiol garsiai gurgiantis skrandyje, dingo.

Sunkiai dūsausdama padėjau lėkštę ant kavos staliuku virtusių medinių padėklų rietuvės. Iš apačios sklido kaimyno klausomos muzikos dunksėjimas. Henkas mėgo hausą*, o aš ne itin. Deja, jau daugiau nei metus buvau pasmerkta derintis prie jo muzikinio skonio. O kartais, kai atsivedavo kokią merguželę, pasigirdavo ir garsios Henko dejonės. Sienos buvo gerokai plonesnės, nei man būtų patikę.

Apsidairiau. Nors ilgokai čia gyvenau, mano butukas vis dar nebuvo visiškai įrengtas. Tik sugebėjau ant sienų pakabinti porą įrėmintų šeimos nuotraukų, kad nesimatytų skylės, likusios nutrupėjus tinkui, kai beviltiškai bandžiau įkalti vinį. Tiesą sakant, norėjau pakabinti ir paveikslų, bet buvau pernelyg išranki ir jau kelis mėnesius negalėjau rasti, ko noriu. Dekoratyvinėms pagalvėlėms ant senos močiutės sofas vis neprisiruošiau nupirkti naujų užvalkalų ir jau visą amžinybę neradau laiko įsigyti augalų gražiuose vazonuose. Visa tai paverstų šią patalpą patogesne ir jaukesne, ir vis dėlto širdies gilumoje abejoju, ar keli dekoratyvūs daikteliai sušildytų mano širdį.

Tikriausiai Vudshilo niekada nelaikiau savo tikrais namais. Mintimis nuolat buvau su mama. Iš pradžių maniau, kad tai namų ilgesys, bet vieną kartą supratau, jog tas nemalonus maudimas – baimė. O po šio pokalbio telefonu ji tapo bemaž nepakeliama.

Kaskart, pasakodama mamai, kokia esu laiminga Vudshile, melavau. Kaskart, prieš Doną suvaidinusi nerūpestingumą, paskui

* Elektroninės muzikos stilius.

gėdijausi. Pamažu visi tie melai pradėjo slėgti. Šiuo metu buvo vienintelis žmogus, kuriam galėčiau parodyti, kokia esu iš tikrųjų, bet tas žmogus, deja, nesiskaito.

Viena ranka nuo improvizuoto staliuko pasiekiau nešiojamąjį kompiuterį ir atvožiau. Krustelėjęs rankai šliūkštelėjau truputį kolo ir nusikeikiau. Pasilenkiau ir nulaižiau gėrimą nuo kojos. Ačiū Dievui, kad gyvenu viena. Galiu paprasčiausiai, kreivu žvilgsniu nestebima kambarioko, nusilaižyti kelius.

Kompiuteriui pasikrovus, įjungiau elektroninį paštą. Tylus skimbtelėjimas pranešė, kad atsiųsta kūrybinio rašymo užduotis. Gurkšnodama kolą ir stengdamasi neapsipilti atidariau laišką.

Nuo: Nolas Geitsas ngates@vudshilas.edu

Data: rugsėjo 14, trečiadienis, 21:01

Kam: kūrybinio rašymo 2 kurso grupė

Tikslas: namų darbų užduotis

Mieli studentai,

kaip ir žadėjau, siunčiu jums užduotį, kurią prašau man atsiųsti iki sekmadienio 20 val.

Nolas

P. S. Bleikai, jei ir šį sykį neatsiūsi užduoties, tavo vardu įsiregistruosiu tinderje*. Kalbu rimtai.

Skubiai parsisiunčiau priedą. Paskui pastebėjau, kad Bleikas atsiuntė atsakymą į mano elektroninį paštą. Jį tuoj pat atidariau.

Nuo: Bleikas Endriu bendriu@vudshilas.edu

Data: rugsėjo 14, trečiadienis, 21:55

* Internetinių pažinčių programėlė.

Kam: kūrybinio rašymo 2 kurso grupė

Tikslas: atsakymas į namų darbų užduotį

OK, Nolanai, jau dirbu.

Bleikas nuolat susikibdavo su Nolanu. Ir dažniausiai atsakydamas pamiršdavo nurodyti gavėju Nolaną ir siųsdavo atsakymus į grupės svetainę. Jis nuolat apsimesdavo, tarsi Nolano kursas jam didžiulė našta, bet man atrodė, kad iš tikrųjų tuo mėgavosi. Šypsodamasi uždariau žinutę ir atsiverčiau užduotį priede.

Parašyk tekstą, kuriame pagrindinis veikėjas atsidūrė ne savo vietoje ir jaučiasi bejėgis. Sutelk dėmesį ne tik į veikėjo vidinį pasaulį, bet ir į aplinką. Rašyk dvidešimt minučių. Tekstas gali būti išgalvotas arba parašytas remiantis tikrais įvykiais.

Kola putojo ant liežuvio. Susiverčiau likusį gėrimą į gerklę ir pastaciau skardinę greta išklerusio krėslo. Tada atsisdau patogiaus, susikėliau sukryžiuotas kojas ir pasidėjau kompiuterį ant kelių. Ilgai mąstyti nereikėjo. Situacija, kurią ketinau aprašyti, buvo įsiteržusi į mano atmintį. Iš lėto pradėjau spausdinti:

Dienos šviesos lempos, įtaisytos virš baro, panardino patalpą į gelsvą šviesą, o buteliai, išrikiuoti ant lentynos, nušvito įvairiomis spalvomis. Stebiu kiekvieną iš jų, bet labiausiai patinka tas, kurio turinys žėri sodriai žaliai. Svarstau, koks jo skonis. Norisi šmurkštelėti už baro, čiupti butelį ir gurkštelėti. Turėtų būti skanu. Be to, mane troškina. Nieko negėriau nuo tada, kai išėjau iš mokyklos. Burnoje sausa, beveik taip pat kaip anuomet, kai suvalgiau saują smėlio.

Patalpa sausakimša mano tėvo amžiaus žmoniu. Nežinau, kiek laiko čia kiūtau, bet pamažu baras prisipildė, dūmų kamuoliai tokie tiršti, kad vargiai ką įžiūriu.

Nosį peršti, o akys ašaroja. Noriu namo, nors mama tikrai dar nebus grįžusi. Ji lanko močiutę ligoninėje, bet nenorėjo, kad ečiau drauge. Nors esu tikra, kad ten man labiau patiktų. Visi čia susibūrę žmonės įtūžę, jie tyčiojasi vienas iš kito ir kuo daugiau geria, tuo garsiau šūkauja.

Mano tėtis niekada negeria. Jis sako, kad alkoholis skirtas skystablauzdžiams. Ir vis dėlto jam patinka leisti laiką su šiais žmonėmis.

– Sveika, mažute, – už nugaros pasigirsta sodrus balsas. Sėdėdama ant gerokai per aukštos kėdės atsigręžiu ir nužvelgiu mane užkalbinusį vyrą. Jis barzdotas, akys paraudusios. Kuo ilgiau į mane spokso, tuo nesmagiau jaučiuosi.

– Ar tu čia viena? – klausia.

Jam per petį žiūriu į baro gilumą. Deja, tėčio niekur nematyti. Vėl atsigręžiu į greta sėdintį vyrą ir purtau galvą.

– Gal norėtum kam nors paskambinti, kad ateitų tavęs pasiimti? – klausia vyras ir kiša ranką į kišenę. Išsitraukia mobilųjį telefoną ir padėjęs ant baro pastumia mano pusėn. Žiūriu tai į mobilųjį, tai į jį. Tada čiumpu telefoną ir nušoku nuo baro kėdės. Apeinu barą ir suku tualetu link. Koridoriuje atidarau mobiliojo dangtelį ir pradėdu rinkti mamos numerį. Mudvi drauge išmokome jį atmintinai, jei kiltų pavojus. Tikiuosi, ji nepyks, kad trukdau. Prispaudžiu žalią telefoną prie ausies. Girdžiu signalą, bet antro nesulaukiu, nes telefonas išplėšiamas man iš rankos. Aš krūpteliu.

– Ką čia, po velnių, darai? – griaudėja griausmingas balsas.

Pakeliu į tėvą akis, šis stovi priešais mane kaip siena ir laiko rankoje nepažįstamojo telefoną. Aš ketinu atverti burną ir ką nors pasakyti, bet tėtis jau trenkia mobilųjį į grindis. Girdžiu, kaip šis sutrupa į smulkiausias daleles, bet nedrįstu nusukti nuo tėvo akių. Jo veidas paraudęs, akys grėsmingai patamsėjusios. Žinau, kada jis toks. Jo rankos dreba iš įtūžio, ir aš stipriai užsimerkiu, nors gerai žinau, kas bus toliau.

Pakėliau rankas nuo klaviatūros. Virpančiais pirštais čiupau kolos skardinę ir supratau, kad ji tuščia. Vaizdiniai, šmėkščioję rašant, po kelių minučių išnyko. Mečiau žvilgsnį į laikrodį ir pamačiau, kad rašiau daugiau nei valandą.

Atsitiko kaip tik tai, ką mėgau Nolano kurse ir drauge nekenčiau. Jis nuolat mane versdavo pažvelgti į praeitį. Kartais tai būdavo it išsilaisvinimas, bet retsykiais keldavo begalinį skausmą – visai kaip šiandien. Aš nenorėjau prisiminti tos dienos, kai tėvas nusitempė mane, dešimtmetę, į barą, nes mieliau leisdavo laiką su draugais, nei bendravo su manimi. Nenorėjau prisiminti antausio, kurį jis man trenkė, nes be jo leidimo paskambinau mamai.

Padėjau kompiuterį į šalį ir atsistojau. Reikėjo prieš siunčiant Nolanui aptvarkyti tekstą, bet tam darbui buvau pernelyg įsiaudrinusi. Be to, nutirpo kojos, gelė nugarą. Iškėliau rankas virš galvos ir atlikau kelis tempimo pratimus, dar nepamirštus nuo palaikymo komandos laikų. Mano kūnas virpėjo, ir šį jausmą sukėlė ne parašytas tekstas, o pokalbis su mama, kurio niekaip negalėjau užmiršti. Būtų geriausia apibėgti kelis ratus aplink namą, bet negalėjau. Buvau pažadėjusi mamai, kad nebėgiosiu viena. Nors tai tikriausiai vienintelis būdas nuvargti ir užmigti.

Suvaitojau ir sudribau ant sofos. Gal vertėtų nukreipti dėmesį kita linkme ieškant papildomo darbo. Pirmiausia peržiūrėjau skelbimus universiteto puslapyje, paskui darbo biržos pasiūlymus, bet pasirinkimas buvo kuklus. Beveik nebuvo vietų, kurių darbo laikas nesikirstų su mano studijų tvarkaraščiu, arba darbdavių įvertinimas buvo blogas. Vis dėlto pasižymėjau kelis skelbimus ir įsidėjau nuorodas į naršyklės meniu.

Paskui nenoromis skyriau dėmesį „Netflix“ rodomam dokumentiniam filmui apie vaikų grobimus, bet niekaip negalėjau sutelkti dėmesio. Vis grįždavau prie teksto, mintydama, kad jis dar nesutvarkytas, o jau seniai galėjo būti pas Nolaną.

Pagaliau nusprendžiau, kad esu pasirengusi grįžti prie rašinio, ir pradėjau sakinius po sakinio skaityti. Radau kelias klaidėles, kur trūko kablelių arba kartojosi žodžiai, o keletą sakinių perdariau arba iš viso perrašiau, nes skambėjo keistai ir man nepatiko. Dailinau tekstą dar kelis kartus, kol buvau beveik patenkinta. O paskui liko maloniausia kiekvienos savaitės dalis.

Atidariau elektroninį paštą ir prie Nolano žinutės spustelėjau atsakyti.

Nuo: Everlė Pen epen@vudshilas.edu

Data: rugsėjo 15, ketvirtadienis, 00:31

Kam: Nolanas Geitsas ngates@vudshilas.edu

Tikslas: atsakymas į namų darbus

Sveikas, Nolanai,
siunčiu atliktą užduotį.
Geriausi linkėjimai
Everlė

Žymeklis nuslydo prie mygtuko siųsti. Giliai įkvėpiau ir išsiunčiau žinutę.

Paskui atsistojau ir nužingsniavau į vonios kambarį, nusivaliau makiažą ir šokau į dušą. Prieš kelerius metus negalėjau kasdien plauti plaukų, jie buvo per ilgi. Baigusi gimnaziją nusikirpau plaukus trumpai ir daugiau šukuosenos nekeičiau. Mat norėjau atsikratyti bet kokių bruožų, priminsiančių man žmogų, koks anksčiau buvau.

Vanduo gaivino odą. Atrodė, jis gali nuplauti visus melus ir kaukes, kuriais per dieną prisidengiau. Kadangi jau buvo po vidurnakčio, pagalvojau, kad pagaliau galiu būti tokia, kokia esu, nes neliko prieš ką vaidinti.

Kai grįžau į kambarį, nuo Henko muzikos bosų po basomis kojomis vibravo grindys. Vilkėjau pižamą, o ant jos vonios chalata, per šias Kalėdas pirktą drauge su mama. Jis buvo juodas ir toks minkštas, tarsi būčiau susisupusi į debesėlį. Buvo šilta ir gera, kai čiupau nuo stalo nešiojamąjį kompiuterį ir patraukiau į miegamąjį. Patogiai įsitaisiau lovoje ir pamėginau nustelbti nemalonių jausmą krūtinėje, tad atvėriau kompiuterį.

Naujas dzingtelėjimas pranešė apie atėjusį laišką. Tuo pat jį atidariau.

Nuo: Nolanas Geitsas ngates@vudshilas.edu

Data: rugsėjo 15, ketvirtadienis, 00:53

Kam: Everlė Pen epen@vudshilas.edu

Tikslas: atsakymas į namų darbų užduoties atsakymą

Everle,

1. Jau per vėlu atsakyti į tavo el. laišką. Ir vis dėlto dėkoju, kad taip greitai atlikai užduotį.
2. Tekstas parašytas labai jausmingai. Lenkiu galvą prieš tavo talentą.
3. Dabar labiausiai norėčiau tau pasiūlyti karšto šokolado.

Vis dar niekaip negalėjau priprasti prie jausmo, užliejančio mane pamačius Nolano vardą kompiuteryje, o mes susirašinėjom jau daugiau nei devynis mėnesius. Iš pradžių tai buvo tik pokalbiai apie seminarus arba rašymą, kol Dona mudviejų paklausė, ar nesutiktume prieš paviešinant perskaityti jos romano. Nuo tada mes ištisas valandas aptarinėjom jos romano „About Us“ veikėjus, kūrinio struktūrą ir jausmus, kartais praleisdami prie skaipto naktis, kol pokalbiai nukrypavo kitur, į visiškai kitas temas.

Aš neleisdavau sau per dažnai galvoti apie laimės šiurpuliukus, kuriuos pajusdavau kaskart atidariusi jo elektroninį laišką. Bet ta-

da, kai pasaulis už lango miegodavo, kai atrodė, jog egzistuoja tik jis ir aš, drįsau mėgautis tuo jausmu.

Spustelėjau strėlytę ties ženkliuku atsakyti.

Nuo: Everlė Pen epen@vudshilas.edu

Data: rugsėjo 15, ketvirtadienis, 00:59

Kam: Nolas Geitsas ngates@vudshilas.edu

Tikslas: atsakymas į namų darbo atsakymą

1. Tu perskaitei mano el. laišką, netgi atsakei.
2. Tiesą sakant, tai aš turiu nulenkti galvą prieš tave. Kol nesilankiau tavo kūrybinio rašymo dirbtuvėse, rašiau gerokai prasčiau.
3. Neturėčiau nieko prieš karštą šokoladą.

Ir neabejodama išsiunčiau laiškėlį. Po vidurnakčio drąsiau rizikuodavau nei dienos metu. Ir iš patirties žinojau, kad kuo vėliau, tuo greičiau Nolas atsako. Štai kaip dabar.

Nuo: Nolas Geitsas ngates@vudshilas.edu

Data: rugsėjo 15, ketvirtadienis, 01:01

Kam: Everlė Pen epen@vudshilas.edu

Tikslas: atsakymas į namų darbų užduoties atsakymą

1. 01:01 – sugalvok sau kokį nors norą.
2. Nusilenkime vienas kitam. Kaip prieš dvikovą kardais.
3. Kitą savaitę atnešiu tau karšto šokolado, jei tik nepamiršiu.

P. S. Jei nori pasikalbėti apie rašinį, esu pasirengęs išklaudyti.

Antrasis punktas sukėlė šypseną. Per praeitus mėnesius mes šitaip bendravome daugybę kartų, vienas pokalbis keistesnis už kitą. Man patiko neįprastas Nolano humoro jausmas, kurį pažinau tik mūsų naktinių pokalbių metu.

Nepaisant to, jis buvo ne tik puikus klausytojas, bet ir itin jautrus žmogus. Atrodė, kad visada jaučia, kai kitam žmogui blogai, ir padaro viską, ką tik gali, kad tas žmogus pasijustų geriau.

Ir visai nesvarbu, kokia buvo problema ar kad tuo metu užsivertęs kitais darbais.

Pasitaisiau pagalvėlę už nugaros. O tada mano pirštai vėl palietė klaviatūrą. Žodžiai liejosi it savaime.

Nuo: Everlé Pen epen@vudshilas.edu

Data: rugsėjo 15, ketvirtadienis, 01:11

Kam: Nolanas Geitsas ngates@vudshilas.edu

Tikslas: Ats. Ats. Ats. į namų darbo atsakymą

1. Aš kai ką sau palinkėjau. Ar tu taip pat?
2. Cha cha cha.
3. Ką man atnešti tau, kad atsiteisčiau?

Aš tyčia ignoravau jo paskutinį sakinį. Nors daug ką jam apie save pasakojau, jis niekada nesužinos, kad mano tekstai remiasi tikrais išgyvenimais.

Kitam atsakymui jam prireikė daugiau laiko. Įlindau į „Urban Outfitters“ puslapį, kad sušvelninčiau įtampą, ir apžiūrėjau siūlomus drabužių pavyzdžius. Kai pagaliau pasigirdo dzingtelėjimas, mano pirkinį krepšelis buvo toks pilnas, kad suma stulbino. Prisiminiau mamą ir susiklosčiusią situaciją, suvokiau, jog nuo rytdienos turėsiu aktyviai ieškoti darbo, ir uždariau naršyklę. Paskui atsidariau elektroninį laišką.

Nuo: Nolas Geitsas ngates@vudshilas.edu

Data: rugsėjo 15, ketvirtadienis, apie 01:37

Kam: Everlė Pen epen@vudshilas.edu

Tikslas: Ats. Ats. Ats. Ats. Ats. Ats. į namų darbų užduotį

1. Mano norai paprastai neišsipildo, tuo remiuosi ir šį sykį.

3. Kava, juoda. Kuo juodesnė ir kartesnė, tuo geriau. O jei būnu nusiteikęs ypatingiems nuotykiams, įpilu truputį pieno.

P. S. Rytoj, jau šiandien, man reikės keltis 5 valandą, tad esu priverstas eiti miegoti. Nors tavo virtuali draugija mane labai nudžiugino.

Sunkiai atsidasau. Nesinorėjo, kad mūsų pokalbis nutrūktų, nors ir žinojau, kad normaliems žmonėms reikia miegoti. Su malonumu būčiau patardžiusi, ką jis norėjo pasakyti pirmuoju punktu. Nors ir žinojau, kad vėlu, vis dėlto parašiau paskutinį laiškėlį.

Nuo: Everlė Pen epen@vudshilas.edu

Data: rugsėjo 15, ketvirtadienis, apie 01:39

Kam: Nolas Geitsas ngates@vudshilas.edu

Tikslas: Ats. Ats. Ats. Ats. Ats. Ats. Ats. į namų darbą

Kartais norai išsipildo.

Geros nakties, Nolanai.

Sulaikiau kvėpavimą laukdama kito laiško. Tai buvo tarsi priklausomybė. Užmigsiu tik, jei jis dar parašys. Kitaip tektų pasiduoti ir keltis.

Nuo: Nolas Geitsas ngates@vudshilas.edu

Data: rugsėjo 15, ketvirtadienis, apie 01:37

Kam: Everlė Pen epen@vudshilas.edu

Tikslas: Ats. Ats. Ats. Ats. Ats. Ats. Ats. į namų darbų užduotį

Saldžių sapnų, Everle.

Spoksojau į raides, kol šios susiliejo. Mano kūnas net gaudė, o aš bandžiau negalvoti, ką tai galėtų reikšti. Nusivilkusi chalata ir palindusi po antklode sumažinau kompiuterio ekrano ryškumą, bet neišjungiau. Paskui įsmeigiau žvilgsnį į lubas vis kartodama paskutinius Nolano žodžius, kad apsiginčiau nuo naktimis užklumpančių baimių.

Saldžių sapnų, Everle. Saldžių sapnų, Everle. Saldžių sapnų, Everle.

Nors iš visų jėgų priešinausi, tamsa vis tiek pačiupo mane savo nagais ir prislėgė taip, kad vos gebėjau atgauti kvapą.